

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-647/16

**Adil Hassan
przeciwko
Préfet du Pas-de-Calais**

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif de Lille)

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego – Procedury przejścia i wtórnego przejścia – Artykuł 26 ust. 1 – Przyjęcie i powiadomienie o decyzji o przekazaniu przed akceptacją wniosku o wtórne przejście przez państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek

Streszczenie – wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 31 maja 2018 r.

Kontrole graniczne, azyl i imigracja — Polityka azylowa — Kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej — Rozporządzenie nr 604/2013 — Procedury przejścia i wtórnego przejścia — Przyjęcie i powiadomienie o decyzji o przekazaniu przed akceptacją wniosku o przejście lub o wtórne przejście przez państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek — Niedopuszczalność

(rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 604/2013, art. 26 ust. 1)

Artykuł 26 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie, które skierowało do innego państwa członkowskiego uznawanego przez nie za odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie kryteriów określonych w tym rozporządzeniu wnioski o przejście lub wtórne przejście osoby wskazanej w art. 18 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia, przyjęło decyzję o przekazaniu i powiadomiło o niej wspomnianą osobę przed wyrażeniem przez państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, wyraźnej lub dorozumianej zgody dotyczącej tego wniosku.

W tym względzie, gdyby przyjąć założenie, że decyzja o przekazaniu powinna być doręczona zainteresowanej osobie przed udzieleniem przez państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, odpowiedzi na wniosek o przejście lub wtórne przejście, mogłoby to skutkować tym, że aby zaskarżyć tę decyzję, osoba ta musiałaby wnieść odwołanie w terminie upływającym w chwili, gdy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, powinno udzielić odpowiedzi, a nawet, tak jak w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym, przed udzieleniem owej odpowiedzi, ponieważ zgodnie z art. 27 ust. 2 rozporządzenia Dublin III państwa członkowskie powinny określić termin, w którym zainteresowana osoba może wykonać prawo do wniesienia skutecznego środka zaskarżenia,

a jedyny nałożony w tym przepisie obowiązek dotyczy rozsądnego charakteru takiego terminu. W tych okolicznościach zainteresowana osoba byłaby w danym wypadku w sposób prewencyjny zobligowana – zanim państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, udzieliło odpowiedzi na wniosek o przejście lub wtórne przejście zainteresowanej osoby – do wniesienia na podstawie art. 27 ust. 1 rozporządzenia Dublin III odwołania od decyzji o przekazaniu lub wniosku o ponowne rozpoznanie tej decyzji. Co więcej, Trybunał orzekł już, że takie odwołanie lub taki wniosek o ponowne rozpoznanie mogą zostać złożone, gdy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, udzieliło pozytywnej odpowiedzi na ów wniosek (zob. analogicznie wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, pkt 60).

Ponadto co się tyczy wskazanej w pkt 33 niniejszego wyroku okoliczności, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym wykonanie decyzji o przekazaniu byłoby zawieszona do chwili udzielenia odpowiedzi przez państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, wystarczy wskazać, że w żadnym z przepisów rozporządzenia Dublin III nie przewidziano takiego zawieszenia. A zatem uznanie, że powiadomienie o takiej decyzji w rozumieniu art. 26 ust. 1 rozporządzenia Dublin III mogłoby nastąpić przed udzieleniem odpowiedzi przez państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, skutkowałoby – w porządkach prawnych, w których w odróżnieniu od porządku prawnego rozpatrywanego w postępowaniu głównym nie przewidziano zawieszenia takiej decyzji przed udzieleniem wspomnianej odpowiedzi – narażeniem zainteresowanej osoby na ryzyko przekazania do tego państwa członkowskiego, zanim co do zasady wyraziło ono swoją zgodę. Co więcej, w zakresie, w jakim rozporządzenie Dublin III ma na celu, jak wspomniano w pkt 56 niniejszego wyroku, określenie jasnej i skutecznej metody ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu, nie można stwierdzić, że wykładnia art. 26 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia – w ramach którego to przepisu prawodawca zamierzał wzmocnić ochronę praw zainteresowanej osoby – może różnić się w zależności od uregulowań państw członkowskich, których dotyczy postępowanie w sprawie ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

Zgodnie z taką samą logiką, co się tyczy faktu, że w prawie francuskim nie zezwolono na umieszczenie zainteresowanej osoby w administracyjnym ośrodku detencyjnym przed powiadomieniem jej o decyzji o przekazaniu, takie utrudnienie, które – jak potwierdził to sąd odsyłający – wynika wyłącznie z prawa krajowego, nie może podać w wątpliwość przedstawionej w pkt 46 niniejszego wyroku wykładni art. 26 ust. 1 rozporządzenia Dublin III. Z art. 28 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia wynika zresztą jasno, że państwa członkowskie są uprawnione do umieszczenia danych osób w ośrodku detencyjnym przed skierowaniem wniosku o przejście lub wtórne przejście do państwa członkowskiego, gdy spełniono określone w tym przepisie przesłanki, zaś powiadomienie o decyzji o przekazaniu nie stanowi zatem wstępnej przesłanki takiego umieszczenia (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 marca 2017 r., Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, pkt 25; a także z dnia 13 września 2017 r., Khir Amary, C-60/16, EU:C:2017:675, pkt 25–27, 30, 31).

(zob. pkt 59, 60, 64–67, 74, 75; sentencja)